

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 888. Usque Ad Annum 1000

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117921

§. 48. Joannis Gorziensis Legatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66313](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66313)

rante. Parvus erat corpore & infirma
valetudine, sed excitato ingenio, sibi
conversantibus admodum jucundus,
scientia clarus & virtutibus illustrior.
Obiit regnante Garzia I. Rege Arrago-
niæ, & sedente Theodemiro Episcopo
Najarensi, decima Febr. Æra millesima,
seu anno Salutis nongentesimo sexagesi-
mo secundo. Inter Salvi Abbatis Disci-
pulos præ ceteris memorabiles occur-
runt, quidam Episcopus nomine Ve-
lascus, & Vigila monachus, qui Volu-
men Concilia sexaginta & unum, De-
cretales centum, & quædam alia Opera
complexum scripsit.

§. XLVIII.

Joannis Gorziensis Legatio.

Musulmannorum in Hispania Dominus
Abderamus cognomento *Almouna-*
cer-Ledinilla, illi genti annis quinquagin-
ta, videlicet ab anno Hegiræ trecentesi-
mo, Jesu Christi nongentesimo duodeci-
mo, usque ad annum trecentessimum
quingagesimum, seu nongentesimum
sexagesimum secundum, imperans, pri-
mos regni sui annos viginti bellum ge-
rendo, & sequentes triginta in pace
transegit. Cum anno nongentesimo
quingagesimo quinto ad Ottonem Re-
gem Germaniæ Legationem adornasset,
cujus princeps erat quidam Episcopus;
is ma-

Sæculum X.
A. C. 955.

Roder. hist.
Arab. c. 30.
Vit. vit. S.
Joa. Gorz.
n. 115. Sæc.
3. p. 404.

Sæculum X. is maximi honoris signis exceptus diu-
 A. C. 955. que detentis in Regia Ottonis mortem
 appetiit. Tunc deliberari cœptum, quis
 pro defuncto in Hispaniam ad reddendas
 Abderamo Responsorias mittendus esset;
 nam etsi Barbarus in literis suis, cupere
 se Ottonis amicitia frui, professus fuisset,
 non nullas tamen voces Religioni
 Christianæ contumeliosas apposuerat.
 Unde statutum, ut viri sapientes mitterentur,
 qui talia, quæ literis Ottonis deesse viderentur,
 viva voce adjicerent, & si forte Deus viam
 aperiret, etiam Principem infidelem converterent.

Tunc temporis Adalbero Episcopus Metensis in Regia versabatur, & Bruno-
 ni Archiepiscopo Regis fratri, consiliorum omnium conscio visum, aptiorem
 Adalberone neminem fore, qui viros huic Legationi suscipiendæ pares daret.
 Episcopus Abbatem Gorziensem consuluit, isque duos ex numero monachorum suorum daturum se promisit; cum vero istorum alter mitti non potuisset, Joannes Vinderiensis (*) ausu generoso, absentis vices subiturus, se ipsum obtulit, Rege propositum approbante. Cum Barcenonem pervenissent, cum sociis & famu-

(*) Scilicet, Vinderiensis dicebatur a patria, Gorziensis a suo monasterio, cui deinde, incertum quo anno, Abbas præfectus est.

Sæculum X.
A. C. 955.

famulis, per quatuordecim dies expectarunt, dum redirent, quos Tertiosam, proximam Ditionis Musulmannorum urbem, ad indicandum adventum suum miserant. Illico urbis Præfectus renunciari jubet, celeriter venirent. Tumque benigne exceptis omnia quidem necessaria abunde contulit, sed per mensem integrum detinuit, donec Sultanus mandata misisset, ut proficiscentes ubique humanissime haberentur. Ubi Cordubam pervenerunt, Abderami Sedem, pro diversorio hospitibus datur domus, duobus millibus a Palatio Regio posita, ubi optime habiti, sed iterum multis diebus expectare jussi.

Quærentibus, cur tot moræ necerentur, qui ipsis ab obsequiis dati erant, responderunt; Legatos Abderami ad Ottonem tribus annis fuisse detentos, hinc ipsis plus duplo, id est, novem annis, jure merito esse expectandum, priusquam Abderami vultum viderent. Interim ex Palatio veniebant subornati, qui itineris eorum causam sciscitarentur. Sed quamcunque barbari adhiberent industriam, nihil responsi a Christianis elicere poterant, quam exposituros se Regi accepta mandata, quæ aliis aperire sibi non liceret. Dixerunt Arabes: *Explorata nobis sunt omnia. Epistolas assertis Religioni nostræ adversas. In summo*
Hist. Eccles. Tom. XIII. Z vitæ

Sæculum X. *vita periculo versamini; nihil enim eorum, quæ continent, Regem latet.* Et vera quidem indicabant Mahometani; quippe quidam Presbyter Episcopum Hispanum ab Abderamo in Germaniam missum comitatus, cum Francis deinde in Hispaniam rediens, improba solertia Ottonis Regis literas descripserat, tumque celeriter, priusquam Legati advenirent, Cordubam delatus, earum exemplar in Regia exhibuerat.

Audiebant Franci, apud Musulmannos Regem æque ac populum legibus subiectum esse; quarum prima vetabatur, ne quis eorum Religionem verbis lædere auderet. Si quis extraneus os in potestate non habuisset, protinus morte poenas dare cogebatur. Si Rex audivisset, & blasphemum punire in alterum diem distulisset, ipse etiam morte afficiebatur. Ergo Abderamus rumore harum literarum, quarum materiam perbene novebat, increbrescente, sibi timens, misit ad Francorum Legatos Judæum, nomine *Hasdeu*, qui Joannem allocutus, huic enim mandata Regis sui commissa sciebant omnes, metum ponere rogavit, dicens, nihil adversi esse passuros, sed honorifice in patriam redeundi potestatem habituros. Complura monita adjecit, docens, quibus moribus Saraceni viverent, & qua potissimum ratione ipsorum animi

Legatio Ottonis ad Abderamum.

animi tractari deberent. Legati juvenes, quos in sua familia haberent, solite in officio continerent, ne facto verbove quemquam lacefferent, cuncta enim protinus ad Regem deferri. Maxime vero a feminarum illecebris sibi caverent. Tandem nihil, ultra quam præscriptum fuisset, agerent. Joannes Legatus gratias egit pro monitis sibi bona fide datis, & Judæus quibusdam sermonibus interjectis sensim ad rei summam delapsus quæsit, quæ Legationis causa esset. Joannes tandem, quid in epistola contineretur, summam pandit. Respondet Judæus: *Hanc Regi tradere, res est plena periculo. Caute etiam illis responde, quos suo nomine ad te mittet, non enim puto te ignorare, quanto rigore Lex a Musulmannis servetur.*

Post aliquot menses Episcopus quidam Joannes ad eos missus est, qui mandatum Regis significavit, ut cum muneribus solummodo in conspectum ipsius venirent. *Quid ergo, Joannes ait, de Literis Domini mei fiet? nonne earum maxime causa missus sum, atque ad refutandas blasphemias, quas Rex vester in suis epistolis præmisit?* Episcopus: *Cedendum est tempori, & conditioni, quæ ob peccata nostra miserrima est. Resistere Potestatibus Apostoli verbis prohibemur, idque nobis superest solatii, quod in tantæ*

Z 2 calami-

Sæculum X. calamitatis malo legibus propriis uti li-
 A. C. 955. ceat. *Quin Arabes magni faciunt illos*
 Christianos, quos in fide Christi constan-
 tes vident, & nobiscum cibum sumere mi-
 nime respuunt, qui Judæorum contuber-
 nium & mensam vehementer horrent.
 Regulam itaque servamus, ut si nulla Re-
 ligionis sit jactura, cetera eis obsequamur.
 Unde satius tibi erit nunc epistolam illam
 premere, quam nulla instante necessitate
 tibi tuisque calamitatem concitare. Cui
 Joannes subiratus, alium, inquit, quam
 te, qui videris Episcopus, cujus est Eadem
 docere & defendere, hæc proferre decur-
 rat. Melius omnino est, hominem Chri-
 stianum gravem famem pati, quam non
 sine aliorum scandalo Gentilium commen-
 sale esse. Ceterum, audio, quod cuncti
 fideles abominantur, vos ritu eorum cir-
 cumcidi, atque in eorum gratiam cibis
 quibusdam abstinere contra præceptum
 Apostoli. At ille, necessitas, inquit, nos
 constringit. Nam alias copia non erit
 inter eos degendi; & ista a Majoribus no-
 stris tradita accepimus. Nunquam, re-
 posuit Joannes, mihi probabuntur, qui
 metu vel favore hominum impellente Apo-
 stolorum Constitutiones violant. Et quia
 fateris, me jam hujus legis necessitate non
 premi, statui, a mandatis Regis (*) Do-
 mini

(*) Advertendum, quod in ipsa vita paulo
 supe-

*mini mei nec latum unguem discedere. Sæculum X.
Itaque non subibo conspectum Regis vestri A.C. 955.
sine Epistola mei. Nec ex ea unum apicem delebo. Sed & si Abderamus in Fidem Catholicam convicia vomat, in faciem regeram; nec amore vitæ Religionem prodam.*

§. XLIX.

Quæ in ea Legatione secuta sint.

Hæc Regi Abderamo clam nunciantur. Qui cum esset mortalium callidissimus, nihil non egit, quo Legati constantiam labefactaret. Cui non nisi diebus Dominicis & Festis præcipuis ad Ecclesiam, ædibus ejus proximam S. Martino Sacram, procedere licebat, duodecim custodibus deducuntibus. Quadam vero Dominica in eam Ecclesiam pergenti porrigitur Regis epistola, in qua præter alias plurimas comminationes legebatur:

Z 3 tur:

superius legatur: *Quid autem, Joannes ait, de Literis IMPERATORIIS. Ubi Fleurius vertit: De literis Domini mei. Hic vero legitur: Quod nullo terrore, allectione vel gratia ab his quæ Imperatoriis suscepi mandatis deflectar. Nam nec sine Epistola Imperatoria &c. Itaque Otto a suis Legatis Imperator appellabatur, ut non æqualis modo, sed etiam Titulo, Potestate & Majestate Barbaro principe major dignosceretur.*